

vodu odvolání, podané 15. den po doručení rozsudku, pro opožděnost, v senátě složeném ze 3 soudců z povolání.

Nejvyšší soud zrušil usnesení rekursního soudu jako zmatečné a uložil mu, by o odvolání znovu rozhodl v senátě složeném podle § 32 zák. o prac. soudech.

Důvody:

Odvolací soud správně rozpoznal, že mezi žalovaným a žalobcem jde o spor ze smlouvy pracovní, o zaplacení mzdy 886 Kč 40 h s příslušenstvím za vykonané práce (§ 2 a) zákona čís. 131/31 Sb. z. a n.), nevyvodil však z toho jediný nutný důsledek pro složení mandátu, ve kterém rozhodl o odvolání žalovaného. Spor byl zahájen dne 18. června 1936 u okresního soudu v T., platí proto o něm ustanovení čl. IV. odst. 2 zákona čís. 251/34 Sb. z. a n. (čl. VI. téhož zákona). Poněvadž šlo o hodnotu vyšší než 300 Kč, měl odvolací soud rozhodovati o odvolání žalovaného v senátě složeném podle § 32 zákona čís. 131/31 Sb. z. a n., třebaže jednal o něm v zasedání neveřejném, neboť i pro neveřejné zasedání jest podle dotčeného ustanovení zákona přibrati přísedící (srovnej Sb. n. s. 13598). Na tom nic neměnilo, že rozsudek prvního soudu nebyl označen jako vydaný v řízení podle zákona o pracovních soudech. Čl. IV., odst. druhý, zákona čís. 251/34 Sb. z. a n. nařizuje sice, aby rozsudky, které budou vydány okresními soudy, jednajícími na místě pracovních soudů podle § 42 zákona čís. 131/31 Sb. z. a n., byly řečnou doložkou označeny, avšak neustanovuje žádné právní následky pro případ, že se tak nestane. Ježto soud odvolací zkoumá svou věcnou příslušnost z úřadu, má dotčené označení rozsudku hlavní účel, aby strany byly upozorněny, jak věc bude projednávána u soudu odvolacího. Tím lze také vysvětliti, že v odst. 2 článku IV. zákona čís. 251/34 Sb. z. a n. nebylo ponecháno stranám, aby působily k označení rozsudku prvního soudu jako vydaného v řízení podle zákona o pracovních soudech. Pro složení senátu soudu odvolacího a způsob jednání (řízení) o odvolání u tohoto soudu jest podle čl. IV., odst. 2 zákona čís. 251/34 Sb. z. a n. jediné rozhodným, že jde o odvolání proti rozsudku okresního soudu v pracovním sporu o hodnotu vyšší než 300 Kč. Odvolací soud rozhodl v senátě, ve kterém zasedali jen tři soudcové z povolání, nikoli též dva přísedící. Nebyl tedy odvolací soud řádně obsazen a jeho usnesení jest zmatečné podle § 28 čís. 2 zákona čís. 131/31 Sb. z. a n. a § 477 čís. 2 c. ř. s. K zmatečnosti této bylo hleděti z úřadu podle §§ 471 čís. 7, 513 c. ř. s. a § 35 zákona čís. 131/31 Sb. z. a n.

Čís. 14992.

Nesporné řízení.

Strany mohou se v nesporném řízení shodnouti, že jedna z nich složí vyjevovací přísahu před nesporným soudcem. Takový smír jest exekucním titulem podle § 1 č. 5 ex. ř.

(Rozh. ze dne 26. února 1936, R I 130/36.)

Žalující pozůstalost podala na žalovanou žalobu s žalobním žádáním, že žalovaná jest povinna udati, co jest jí známo o zamlčení nebo odstranění různých věcí zůstavitelčiných. Po podání žaloby nabídla se žalovaná podáním učiněným v nesporném (pozůstalostním) řízení, že složí manifestační přísahu podle čl. XLII. uv. zák. k c. ř. s. První soud přerušil řízení o tomto jejím návrhu až do pravoplatného skončení sporu shora uvedeného. Rekursní soud návrh odmítl, maje za to, že pro nedostatek dohody jest návrh vyříditi pořadem práva na podkladě podané žaloby.

Nejvyšší soud uložil prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

Z d ů v o d ů:

Správné jest, že zdráhající se straně lze uložit výkon vyjevovací přísahy ve smyslu čl. XLII. uvoz. zák. k c. ř. s. pouze rozsudkem ve sporném řízení a že soud v nesporném řízení není oprávněn, by rozhodl o povinnosti stran onu přísahu vykonati. Takovým rozhodnutím překročil by soud meze nesporného řízení a dopustil by se zmatečnosti (§ 41 odst. 2 písm. d) zák. ze dne 19. června 1931 č. 100 Sb. z. a n.). Ale o takový případ zde nejde, neboť povinnost dovolací rekurentky k složení této vyjevovací přísahy není sporná, naopak ji uznává, ježto projevila výslovně svou ochotu vykonati přísahu toho znění, jež bylo žádáno odpůrkyní žalobou. Není zákonné závady, by nebylo k návrhu učiněnému i v mimosporném, zvláště pozůstalostním řízení u soudu sepsáno porovnání o vyjevovací přísaze a aby jedna ze zúčastněných stran nesložila tuto přísahu před nesporným soudcem, jenž nemá příčiny, by odpíral protokolovati takový smír, který jest exekučním titulem ve smyslu § 1 čís. 5 ex. ř. (rozh. č. 1846 Sb. n. s. — plen. usn. býv. víd. n. s. č. pres. 299/15 Gl. U. c. ř. 7.703).

Čís. 14993.

K §§ 91, 1042 obč. zák.

Nárok na náhradu podle § 1042 obč. zák. není závislý na tom, zdali ten, na jehož místě byl náklad učiněn, o něm předem věděl anebo s ním souhlasil, stačí, že k nákladu byl povinen z jakéhokoliv právního důvodu.

Třetí osoba, uplatňující svůj nárok proti manželci podle § 1042 obč. zák., může nastupovati žalobou i bezprostředně proti manželce jako dlužnici.

Jak dalece je manželka zavázána ze smluv jí sjednaných.

(Rozh. ze dne 26. února 1936, Rv I 2615/33.)

Žalobkyně přednesla k odůvodnění žaloby, že žalovaná Marie D-ová jí přikázala, aby jí zhotovila z přinesených látek různé šaty a součástky oděvů. Za tyto práce účtovala jí žalobkyně 1.730 Kč. Žalovaná zhoto-